

SOUKROMÝ DETEKTIV RONNY

*Záhadné zmizení
dcery prominenta*

Joe Garcia

ZÁHADNÉ ZMIZENÍ DCERY PROMINENTA

Soukromý detektiv Ronny

JOE GARCIA

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

ZÁHADNÉ ZMIZENÍ DCERY PROMINENTA

Soukromý detektiv Ronny

Copyright © Joe Garcia, 2020

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-117-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-118-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-119-5 (PDF)

Obsah

Prolog

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola

Prolog

Kalifornie – Los Angeles
Soukromá detektivní kancelář
John Ronny

Soukromá kancelář Ronnyho je v Downtownu v hlavním centru Los Angeles a nachází se v jihovýchodní části města, přibližně 20 km od pobřeží Tichého oceánu v několikapatrové budově. I když si našel, co nejlevnější pronájem, přesto nejde o malou částku.

Západně od městské čtvrti Downtown leží čtvrť West Lake, kde Ronny bydlí v menším domku po rodičích.

(K napsání tohoto příběhu autora inspiroval skandál jednoho kandidáta na presidenta v Severní Karolíně v roce 2008. Jména osob, zápletka a místo události jsou smyšlené).

1. kapitola

Detektiv Ronny se svou společnicí sedí ve své kanceláři a nad hlavou mají puštěný velký větrák. Slunce je rozpálené stejně jako srdce Ronnyho.

‘Dnes je venku nesnesitelné horko, na to že je 1. máj ... lásky čas, jak praví klasici ... vedro je k zalknutí. Lásky čas ... kde moje lásky jsou. Ve chvíli, kdy jsem se ocitl na invalidním vozíku se s bolestným úsměvem, všechny moje lásky ztratily z dohledu, ‘ říká si v duchu Ronny.

‘Nestojím o přetvářku a lítost. Pokud mě nepřijmou takového jaký jsem ... mohou mi být ukradené ... a že jsem měl ženských. Jo, jo ... líbila se jim moje atletická postava, vlnité tmavé vlasy po ramena ... Proboha, co se mi to honí v hlavě? To asi dělá to vedro.

Sedím ve své kanceláři, vlasy mám na krátko střižené a znuděně koukám na případy, které mám vyřešit.

Nevěrná manželka, zmizelá kočka, ukradené kolo ...

Ach jo, jak bych se s radostí zakousl do něčeho pořádného. Kdysi ještě za mnou chodili bývalí kolegové detektivové, abych jim pomohl s některými případy ... než se stal novým policejním velitelem – mrzký hajzl Smith, který se rád motá do věcí, do kterých mu nic není.

Jo, jo ... Los Angeles Police Department s 10 tisíci příslušníky a třemi tisíci civilními zaměstnanci ... je třetí největší po newyorské a chicagské policii. Útvar vznikl roku 1869 a v roce 1972 se stal prvním policejním oddělením v USA, který zřídil jednotku SWAT.

... to je minulost. Padesátník ač skvělý vyšetřovatel už nikoho nezajímá. Naštěstí mám ještě na policii, dva dobré známé, kteří mi v případě potřeby píchnou a sdělí mi nějaké informace ze svých tajných zdrojů...

Kouknu se na Isabellu ... bývalou modelku, kterou oškubal její manažér, a tak vzala kupodivu za vděk mou nabídku ... dělat mi sekretářku, ajťáka, bodyguarda a ... co bude třeba. Nyní sedí za stolem, kouká na internet a větrák ji roztomile rozfoukává její nádherné blond vlasy.

Dodnes nemohu zapomenout na přijímací rozhovor ...

Klep, klep.

„Dále!“

Ticho. Po chvílce ...

Klep, klep .

Zvýšeným hlasem jsem pronesl: „Dále!“

Opět nikdo nepřichází, a když se ozve klepání po třetí. S vozíkem dojedu ke dveřím a vztekle je otevířu.

To, co jsem spatřil ... bylo jako ve zpomaleném filmu.

Otáčí se ke mě luxusní blondýna, dlouhé vlnité vlasy ji zavlaží a odkryjí nádherný obličej. Pravidelné rysy, smyslné rty ... pronikavé zelené oči, opálená pleť ... bylo se na co dívat a to jsem ještě neklesl pohledem do jejího plného výstřihu. Tam se teprve bylo na co dívat ... padám očima níže a níže ... úzký pas, dlouhé štíhlé nohy ... Měla na sobě černé, upnuté šaty

nad kolena. Nádherně zvýrazňovaly její skvělou postavu. Bolestně jsem si uvědomil, jak dlouho jsem již neměl ženu, i když jsem na invalidním vozíku, stále mohu sexuálně žít.

„Dobrý den, pojd'te dál, jestli jdete za mnou,“ poodjel jsem ode dveří. Roztomile se na mě usmála a zaštěbetala: „Já hledám,“ vytáhla nějaký papírek ze své kabelky a přečetla, „soukromý detektiv John Ronny.“

„Pojd'te dál.“

Zajedu ke svému stolu a řeknu: „Vemte místo.“

Překvapeně se na mě podívala.

„Jako, že už jste mě přijal?“

Přestože vypadala inteligentně... zalapal jsem po dechu a vzpomněl si na vtipy o blondýnkách.

„Prosím sedněte si tamhle na židli,“ ukázal jsem ji na židli před mým stolem.

Konečně se usadila, dala si nohu přes nohu a prohlížela si mou kancelář.

„Máte zájem o práci u mne?“

„Ne, já chci pracovat v soukromé kanceláři nějakého detektiva Ronnyho.“

Ozbrojím se trpělivostí. „No to znamená, že chcete pracovat u mě. Já jsem soukromý detektiv Ronny. Pracoval jsem u policie jako vyšetřovatel a na vozíku jsem skončil díky jedné přestřelce.“

„To je hrozné! Proč na vás stříleli, když jste byl na vozíku?“

Bože, proč s ní ztrácím čas! Stejně by mi byla se svým nízkým IQ k ničemu ...

„Upřesním. Pracoval jsem na pozici – detektiv.“

„Aha,“ pronesla mladá žena a vypadalo, že jí to zajímá.

„První povýšení, které mají policisté k dispozici, je buď se stát detektivem nebo se stát seržantem, čeká vás práce v terénu. Dalším profesním krokem pro seržanta i detektiva je poručík.

„Poručík Columbo,“ rozzářily se jí oči.

„Ano – byl jsem poručík. Jak jistě víte, úkolem detektivů je potírat prodejce narkotik, vyšetřovat zločiny mladistvých, násilí v rodině, vnitřní záležitosti, loupeže, vraždy, nevyjímaje sledování dopravních nehod.

A při jednom policejním zásahu jsem utrpěl střelnou ránu do zad, a toto těžké zranění mi způsobilo ochrnutí nohou ... skončil jsem na invalidním vozíku. Přesto mi mozek velice dobře slouží a hledám si dalšího společníka, který má nohy i hlavu v pořádku, aby mi mohl pomáhat s vyšetřováním. A jelikož se mě často ženy ptají, zda mohu souložit ... ano ... mohu, tam jsem žádné zranění neutrpěl.“

Blondýna zčervenala. Takže, aspoň něčemu rozuměla, i když zrudla ze vzteku, jak jsem se později dozvěděl. Ani nevím, proč jsem se vytahoval, že jsem chlapák. Proč asi?!

„Smím se zeptat. Jaké je vaše vzdělání?“

„Vystudovala jsem gymnázium, a když jsem ve čtvrtém ročníku vyhrála místní soutěž krásy všiml si mě tam jeden ... jeden hajzl a přemluvil mě po škole na modeling. Sliboval cestování po celém světě a spoustu peněz. Chytla jsem se na udičku a zpočátku to i šlo. A po šesti letech ... Kdeže moje peníze jsou ...,“ najednou se stala z hloupé naiivky celkem normální ženská.

„Vy jste studovala gymnázium?“

„Aha ... další, co si myslí, že každá blondýna je hloupá. Děkala jsem si z vás předtím legraci ...“

„Na přijímacím pohovoru si dělat srandu z potencionálního zaměstnavatele ... to není moc moudré,“ skočím ji do řeči, ale byl jsem tuze

rád, že hloupou jen hrála.

„Jsem, jaká jsem, a vy si asi moc vybírat nemůžete. Nic ve zlém, jen to tak tipuji.“

„Kolik je vám let?“ přešel Ronny narážku.

„28.“

„Máte rodinu, děti, manžela ...?“

„Ne ... jsem sama a o žádného chlapa nestojím.“

V očích se jí objevilo něco, co dobře znám. Týrané a zneužívané ženy měly tento temný pohled.

„Líbí se mi, že se mnou jednáte na rovinu, a proto se nepohoršujte nad dalšími otázkami ... je pochopitelné, že se chci o svých společnících dovědět, co nejvíc, abych věděl, na co budou stačit a na co ne.“

„Ptejte se, na co chcete.“

„Jste lesbička?“

Podívala se na mě takovým pohledem, že jsem se trochu zastyděl a raději položil další otázku.

„Byla jste znásilněná?“

„Jo, teď jste trefil do černého.“

„Nechcete o tom mluvit?“

„Jsem u psychologa nebo u soukromého detektiva?“

„Dobrá ... otočme list ...“

„Bylo mi 14 let,“ skočila mi náhle do řeči, „když mě tři hajzlové odtáhli do parku a vystřídali se na mě jako na nějaké prašivé děvce. Můj sen o krásném princovi se rozplynul, začal se mi hnusit každý, kdo se na mě jen podíval. Hrozná bolest – hrozná bezmocnost. Nechali mě tam a já se sotva doplazila domů. Bylo mi jasné, že se mi to už nikdy nesmí stát. Začala jsem u sebe nosit pepřový sprej a k tomu mám navíc ...,“ vytáhla z kabelky pistoli Sub-kompakt Sig Sauer P 320.

Hm ... ráže: 9 x 19, spoušťový mechanismus: DAO, délka: 18,3 cm, kapacita zásobníku: 15 ran, váha cca 700 g, kontrastní mířidla, polymerový rám ... dobrá volba pro ženskou.

„Samozřejmě se nechci spoléhat jen na zbraň, takže Judo, Aikido a Kung Fu.“

„Vážně?“ usmál jsem s mírnou nedůvěrou k jejím slovům. Pochopila, že ji nevěřím a vzpurně se postavila. V té chvíli se do mé kanceláře přiřítíl Devito. Tak říkám svému asi metr dvacet vysokému společníkovi, přestože se jmenuje Oliver Hill, herec Danny DeVito, jakoby bylo jeho dvojče, ale o polovic mladší.

Devito má jeden blbý zvyk štípat mladé dámy, které se mu líbí do zadnice. Kvůli tomu jsem přišel i o několik kšeftů.

Samozřejmě, když spatřil blondýnu ... vyjekl a chvíli na ni koukal s otevřenou pusou, a pak bohužel pro něho ji štípl do zadku.

Jakmile krasavice ucítila jeho prsty na svém těle, chytla ho za ruku, vykroutila mu ji a přehodila ho na konec kanceláře.

Oliver ležel na zemi na zádech a lapal po dechu.

„Co, co to tady máš za Amazonku?“

„Přestavuji ti tvou novou kolegyni a vřele ti doporučuji se ji omluvit.“

Devito se sbíral ze země. „Proč bych se ji měl omlouvat? Bože, tak jsem ji šáhl na prdel.“

„Opravdu toto individuum zaměstnáváte?“ posadila se blondýna zpět na židli.

„Sama jste řekla, že nemám na výběr.“

„Kámo,“ konečně se Oliver vzpamatoval a postavil se na své krátké nohy.

„Neříkej mi kámo, víš, že to nesnáším.“

„Panebože, co s vámi lidi je? Klid a mír v kušni, šéfe.“

„No, co máš?“

„Davisová zanáší, ale Davis taky.“

„Děláme pro Davise.“

„Ovšem Davisová je majetná dáma, zatímco Davis k ní přišel s holým zadkem.“

„Na to ani nemysli. Už jednou jsi mě s tím dostal do průseru.“

„A proč? Ta bába dá třikrát možná čtyřikrát tolik, když ji řekneme, že na ni její manželek pověsil soukromé očko. Což ani nechápu, proč? Davis je o patnáct let mladší než jeho stará. Nevěřím, že na ni žárlí.“

„To ti může být jedno. Máš fotky?“

„Jo,“ neochotně hodil Oliver na stůl napěchovanou obálku A5.

„No ... můžeš jít. Prachy dostaneš až Davis zaplatí a varuji tě ... na Davisovou zapomeň. Jinak letíš.“

Strčil ruce do svého sáčka, ještě jednou se koukl na blondýnu, usmál se, a pak se rychle kryl rukama, aby jako nedostal facku a odešel.

„Omlouvám se za něho, ale má styky s podsvětím ...“

„On mě nezajímá. Spíše mě zaujalo, když jste řekl, že jsem jeho nová kolegyně.“

Usměji se. „Pohovor ještě neskončil.“

Převrátila oči a dala si nohu přes nohu.

„Máte ještě rodiče?“

„Matku, ale ta žije v Houstonu s nějakým debilem.“

„Opravdu si myslíte, že každý chlap je debil?“

„O tom se nemíním bavit.“

„Potřebuji vás, ale je to náročná práce ...“

„Já se o sebe umím postarat a jsem spolehlivá. Udělám cokoli, co mi přinese peníze ... potřebuji peníze, abych se dostala z toho srabu.“

„Já vám, ale nemohu zaručit stálý příjem. Záleží na klientele a nyní to není nic moc.“

„Já momentálně nemám na výběr a vy se mi jako zaměstnavatel líbíte.“

„Protože sedím na vozíku?“

Usmála se.

„Jak se vůbec jmenujete?“

„Isabella Swanová.“

Hezké jméno. Ukázal jsem na svou vizitku na mém stole, kde mám adresy kanceláře a privátu.

„Přijďte zítra ráno a dořešíme další.“

Opět se usmála, takovým tím svým typickým pohrdavým úsměvem, vzala si mou vizitku a odešla.

Musel jsem ji poslat pryč. Už dlouho na mě ... prakticky ještě nikdy na mě žádná žena takto nezapůsobila. Ovšem ona chlapy nenávidí. Možná bych u ní mohl mít šanci jako nechodící.

Můj pohled padl na obálku, kterou mi přinesl Devito.

Musím dokončit tento případ a přestat myslet na Isabellu. Najednou jsem pocítil velkou radost z toho, že ji zítra uvidím. Zlepšila se mi nálada. Kdoví jak dlouho u mě zůstane.

No nic musím se soustředit na svou práci.

Domů jsem se dostal ve 20.00 hodin a nemohl se dočkat, až si konečně zakouřím. U mě v kanceláři kouřit nesmím, ve výškové budově, kde mám pronajatou kancelář je sice určena místnost pro kuřáky, ale než tam dojedu na vozíku ... to si raději na cigáro nechám zajít chuť a doma pak kouřím jednu za druhou – no snažím se to omezovat.

Za půl hodiny nato někdo zvoní u dveří. Zrovna jsem jako vždy kouřil na své terase a nechápal, kdo mě otravuje v tuto dobu. Kamera u dveří

prozrazovala, že tam stojí s kufrem ... to se mi snad jenom zdá. Jedu otevřít dveře.

„Dobrý večer,“ houkla na mě Isabella.

„Co vy tady?“ vydechnu překvapeně.

„Nemám, kde bydlet a nemám ani peníze. Někdo mi ukradl kreditku.“

„No – samozřejmě vás nenechám na ulici. Můj dům není velký, ale pro vás se určitě místo najde ...“

„Dík,“ nenechala mě domluvit a vrazila dovnitř.

Zavírám dveře a pěkně mi vyschlo v ústech.

„Který pokoj mi můžete nabídnout? Samozřejmě tady nebudu bydlet zadarmo, až si vydělám nějaké peníze, zaplatím vám za ubytování a vypadnu.“

„Je to přízemní dům a jsou zde dva nevyužité pokoje, tak v tom jednom si klidně udělejte pohodlí ten vpravo je větší,“ ukázal jsem na dveře.

„No je tam jen postel, stůl, skříň a na zemi mám knihy, které mi nevešly dole do knihovny. Ze skříně naházejte ty věci do krabice a své věci si dejte do poliček.“

„Já si poradím,“ odešla do pokoje, a aniž by se na mě podívala, zavřela za sebou dveře.

Nechápavě jsem zíral na zavřené dveře, ale bylo to příjemné zpestření mého šedivého života.

Ronny zavzpomíná i na den, kdy se poprvé setkal s tím bláznem Oliverem Hillem ...

‘Seděl jsem jako obvykle ve své kanceláři, když najednou se ozvalo ...

„Buch, buch,“ div mi nevypadly venkovní dveře z pantů. Krve by se mně nedořezal, jak jsem se lekl.

„Dále,“ zařval jsem naštvaně.

Někdo sáhl po klice, ale jakoby ji nedokázal zmáčknout. Kejvala se nahoru a dolů, to mě namíchlo ještě víc a jedu otevřít dveře ... šokující obraz.

„Kámo! Kliku máš moc nahoře,“ vřítíl se do mé kanceláře podivný malý mužík.

První, co mě napadlo, celý DeVito. A v tom svém nóbl oblečku s vykřičeným motýlkem, vypadal neuvěřitelně směšně.

„Poser mě, to je vedro,“ rozepnul si sako a odhalil vestičku ze stejné kostičkované látky, jako byl jeho oblek. Košile s růžově zelenými pruhy. Kostka na obleku se žlutým podkladem byla červeno modrá. Motýlek krvatě rudý ... měl jsem chuť mu ukázat dveře.

„S čím vám mohu pomoci?“

„Kámo, ne ty mě, ale já jsem ti přišel píchnout. S nohama nepohneš, určitě se ti budu hodit. Co víc ... znám podsvětí Los Angeles ...“

Ještě jsem nikoho neslyšel tak rychle mluvit.

„Ve West Adams mě každý zná ... nemusím ti říkat, že jde o nejnebezpečnější čtvrť v USA.“

Nevím, proč jsem ho tenkrát poslouchal a opravdu hned nevyhodil.

„Nebudu ti platit pojištění ... nic takového, peníze na ruku až po vyřešeném případě,“ začal jsem mu taky tykat.

„Moc dobře, kámo. Seru na nějaké pojištění, stejně mě za chvíli někdo odbouchne. Kolik procent?“

„Neříkej mi kámo a na procenta zapomeň. Kolik práce odvedeš, tolik peněz dostaneš. Kontakt na tebe?“

„Já se ozvu,“ vzal si z mého stolu vizitku a dral se ven.

„Jo a jmenuji se Oliver Hill.“

„Prásk,“ zachvěly se dveře. Na to jak byl malej, měl neuvěřitelnou páru.

Doufám, že už toho trpaslíka nikdy neuvidím.’

Rony se koukne na Isabellu, která něco urputně hledá na internetu ... větrák ji smyslně rozfoukává vlasy. Vráť se se vzpomínkami k Isabelle, do doby, kdy se k němu první den nastěhovala ...

‘Stále koukám na dveře, za kterými Isabella zmizela.

Náhle je otevřela.

„Vám tu nejde internet?“ držela v ruce svůj notebook.

„Já, já jedu zapnout router,“ odjedu do obývacího pokoje, kde trávím většinu svého času a zapnu ji router. Spát jsem dříve jezdil do pokoje, kde je nyní Isabella, pak už se mi tam nechtělo jezdit a spím v obývoáku.

Musím ji dát nové povlečení. Odjel jsem do pokoje, který více méně sloužil jako skladiště a hledal nové povlečení.

Večer kolem půlnoci někdo buší na dveře. Isabella vykoukne z pokoje celá rozcuchaná, byla jen v průhledné košilce ... rozkošné, málem jsem zapomněl na bouchání na dveře. Což se opakovalo ještě důrazněji.

Měl jsem neblahé tušení, kdo je za dveřmi a to se mi taky vyplnilo.

Otevřu opatrně dveře a dovnitř mi vrazí Devito takovou silou, že jsem popojel na vozíku, aniž bych se o to sám pokusil.

„Prásk,“ bouchly dveře.

Tentokrát to d’ábelské stvoření zůstalo uvnitř.

„Kámo, sorry, ale momentálně nemám, kde bydlet.“

Zahlédl Isabellu, která se opět zavřela do pokoje.

„Fi ha! Ona je tu taky, to si vzal hopem, kámo.“

„Hod' zpátečku a najdi si nějaký levný motel.“

„Neboj, tu blondýnu ti neojedu, i když mám velké péro a děvky, jsou po něm celé žhavé.“

„Mě nezajímá, tvoje péro ... vypadni z mého domu.“

Stalo se něco neuvěřitelného. Devito začal plakat, opravdu bulil, že pekelníci ... motorkáři Hells Angels mu vypálili bejvák, že nikoho nemá a že nebude bydlet zadarmo, že umí vydělat prachy, že sice dluží, ale že to dá, že má rozjetý nějaký kšeft ... že nesnáší motely, protože se bojí štěnic ... mlel a mlel a Ronny jen zíral.

A perličku nakonec.

Je to víc než dva měsíce a oba dva s nim stále bydlí.

Mají štěstí, že Ronny nemá rád samotu. To, že skončil na vozíku, ho netrápilo tolik, jako skutečnost, že je sám.

Rodiče ho měli velmi pozdě, a když mu bylo patnáct let, byli už v důchodě. Máma bejvalá učitelka základní školy a otec pojišťovák. Sourozenci ani příbuzní žádní. Otec byl emigrant – Ir a máma nikdy o své rodině nemluvila. Otec si vzal její příjmení ... určitě nějaké příbuzné v Irsku měl ... nikdy je nekontaktoval.

Kolikrát měl Ronny pocit, že z Irska utekl, kvůli nějakému maléru. To mu na rodičích nejvíce vadilo, že mu nechtěli nic o sobě říct, pořád asi měli svého syna za malého chlapce.

Je to pryč, ale moc mu blízká rodina chybí. Ještě, že se nedožili toho, že skončil na vozíku.

Samozřejmě po svých příbuzných pátral, aspoň z matčiny strany. Dozvěděl se jen to, že pochází z mocné a bohaté americké rodiny, která nepřežila skutečnost, že si jejich dcera bere Ira, který byl jen obyčejný pojišťovák a emigrant.

Tím se mu natolik zošklivili, že se víc už o ně nezajímal. Stále měl před očima, jak se jeho rodiče museli otáčet, aby vystudoval vysokou školu. Máma v době svého volna vypomáhala v jednom velkoobchodě s oděvy a otec nebyl skoro vůbec doma. Pracoval sedm dnů v týdnu, aby jim zajistil slušnější život. Výšku nakonec nedokončil a stal se policajtem.

‘Vedro je opravdu nesnesitelné. Nenápadně pozoruji Isabellu. Je nádherná ... je to šílené ... taková krasavice a nenávidí chlapy. Ano byla znásilněná, ale tím přece život nekončí.

Co pořád hledá na tom internetu?

Přitom tak všestranná ženská. Sám Bůh mi ji poslal – bojové umění, chytrá. Ovládá několik jazyků a dokonce je schopná hackerka ... no prostě paráda, ale nezasměje se, nechce i to ostatní po čem já tak toužím. A to je peklo, když se mi nastěhovala do bytu.

Někdy se sebere a odjede údajně za matkou. Je pryč někdy i pět dní – nevěřím, že je u matky, ale je zbytečné se ji ptát, neřekla by pravdu.

Taky mám pocit, že je v poslední době nějak při penězích. Určitě by měla na hotel nebo podnájem a nechci si namlouvat, že u mě bydlí, protože mě má ráda. Bydlí u mě, protože se cítí v bezpečí ... nikdo ji neotravuje, nedělá návrhy ... má u mě klid a Devito je ji ukradený, toho bere s rezervou.

Podívám se na hodinky.’

„Isabello ... já to dnes balím. Pojedete se mnou nebo svým autem?“

„Já tady ještě zůstanu, ale zamkněte kancelář.“

„Dnes jste tak zahleděná do toho počítače, jakoby jste online loupila banku.“

Usmála se, ale její úsměv nikdy nevypovídá o dobré náladě, spíše je to ironický úšklebek. Ronny odjel ke svému autu.

Vedro bylo opravdu k zalknutí.